

Джеймс Оливър Кърууд

РАВНИНИТЕ НА АБРААМ

София, 2013

Преводът е направен по изданието

JAMES OLIVER CURWOOD

THE PLAINS OF ABRAHAM

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Сидер Флорин, превод, 2013

© Петър Станимиров, илюстрации и корица, 2013

© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-141-8

Джеймс Оливър
КЪРУД

РАВНИНИТЕ НА АБРААМ

Превод от английски
Сидер Флорин

Редактор
Любомир Кюмюрджиев

*На дядо Любен, който ми разказваше
индиански истории, когато бях малко момче.*

Редакторът

ПРЕДГОВОР

И преди съм споделял мнението, че романистът не е историк и не бива да бъде смятан за такъв, макар че в неговите страници може да има повече и по-вярна история за даден народ и време, отколкото ако бяха дело на историк. В посветения на миналото роман има моменти, когато фактите налагат мрачен облак да легне между любовната интрига и осъществяването ѝ, но има и такива, в които изискванията на самата интрига допускат онази поетическа свобода, която е била дарена на белетристите от незапомнени времена и те прибягват и ще продължават да прибягват към нея. В „Равнините на Абраам“ направих скромно усилие да продължа да се придържам към истината със същата възискателност, каквато си бях поставил за цел в първия мой исторически роман „Черният ловец“. Вероятно самият аз изпитвам много по-голямо удовлетворение, отколкото моите читатели при мисълта, че Мари-Антоанет Тонтъор и буйният ѝ стар баща са живели и обичали така, както съм ги описал; че Катрин Бюлен и доблестният ѝ син са били кръв и плът на времето си; че Тиаога, Шиндас, Сребърните Пети, Горската Гълъбица и Мери Даглен, наричана още Девойката-Дрозд, не са рожби на въображението и че „Равнините на Абраам“, подобно на „Черният ловец“, е до голяма степен роман за живота, както е бил, а не както би могъл да е. С пълно съзнание за моите ограничени възможности си давам сметка, че само отчасти съм успял да съживя мъжете и жените, избрани от материалите, с които разполагах. Събирането на тези материали бе най-възнуващото приключение в моя живот: пътуването стъпка по стъпка по свети места, прочитането на писма, писани от ръцете на хора, починали преди век и половина или по-отдавна, размишляването над пожълтели ръкописи, оставени от свещеници и мъченици, сприятеляването със светите

монахини от ордена на урсulinките¹ и благочестивите отци в Квебек, които още пазят съкровищата на основоположниците на тяхната вяра в Новия свят... В крайна сметка това бе едно разбулване на любовта и омразата, трагедиите и щастието в почти забравения период, обхващащ самото раждане и на американския, и на канадския народ – епоха, пълна със събития, които разтърсиха най-великите нации на земята и до голяма степен повлияха те да станат това, което са сега.

При все че „Равнините на Абраам“ и „Черният ловец“ не би следвало да се разглеждат като първа и втора част на една и съща книга, аз се надявам, че двете заедно могат да дадат по-пълна картина на хората и вълнуващите случки от онова време, отколкото биха могли да го сторят поотделно. Настоящият роман започва приблизително оттам, където завършва другият – с епизодите, непосредствено последвали битката при езерото Сейнт Джордж – и стига до Равнините на Абраам. Двата периода се преплитат тъй тясно, че Ан Сен-Дьони и Нанси Лотбиниер от „Черният ловец“ изиграват малка роля в живота на Антоанет Тонтър и Джимс Бюлен от „Равнините на Абраам“.

Това, че ние като народ знаем малко за по-съкровената, човешка част от историята ни, и че най-живописните и драматични моменти от нея са погребани под купища печатни изложения, в които се признават само великите или почти великите хора, може да се илюстрира особено ярко с позабравения доклад на един офицер от армията на полковник Анри Буке². Когато полковникът нахлул в Скрития град на индианците, описан в нашия разказ, той „освободил“ белите пленници там и после ги събрал в лагер, където заселниците

¹ Урсulinки – католически монахини от Ордена на св. Урсula (създ. в Италия през 1535 г.), служещи като учителки и възпитателки на млади девойки. През XVII и XVIII в. много френски урсulinки се посветили на мисионерска дейност сред индианците в югоизточните земи на днешна Канада. – Б. пр.

² Анри Буке (1719–1765) – швейцарски офицер на английска служба, участвал във Френската и индианска война (1754–1763) и Войната на Понтиак (1763–1766). Успява да принуди ирокезите, делауерите и шонуните да върнат над 200 бели пленници, повечето от които осиновени от племената като деца и нежелаещи да се разделят с индианските си семейства. Печално известен като един от първите бели, приложили тактиката на раздаване на заразени с едра шарка одеяла на индиански племена с цел тяхното „безкръвно“ унищожаване. – Б. пр.

идвали от околните области да търсят изгубените си близки. Този забележителен документ е отпечатан в провинциалната хроника на „Реджистър ъф Пенсилвания“ от 1765 г. и оттогава насам, доколкото успях да открия, е потънал в забвение, макар и да хвърля повече светлина върху нравите на индианците от всички други писания.

Част от доклада гласи следното:

Индианците първоначално предадоха двадесет пленници, но обещаха да върнат и останалите. Господин полковникът, понеже нямаше вяра на обещанията им, веднага напредна в самото сърце на тяхната страна, където получи голям брой други – дори деца, родени от бели майки. Тези дечица обаче бяха дотолкова диви, че ги доведоха в лагера с вързани ръце и крака, понеже не са могли по друг начин да ги вземат от вигвамите³. Сега бяха предадени двеста души, но се предполагаше, че поне още сто са останали във вътрешността на страната сред различни племена.

Няма думи, с които да се опишат радостта, страхът, разочарованието, очакването, ужасът и покрусата; на всяко лице бе изписано различно чувство. Гледката не се поддаваше на описание: мъже намираха своите жени, родители – децата си, сестри – братята си. Братът прегръщаше нежната другарка от ранните си младини, станала майка на индианчета. Най-различни бяха събралите се по този начин групи: някои не разбираха езика на новонамерените си роднини и не можеха да обяснят какво искат; други намираха деца, които отдавна бяха смятали за умрели; трети стояха отчаяни като живо въплъщение на злочеста несигурност. Когато прегръщаха пленниците си за последен път, индианците проливаха потоци от сълзи и им подаряваха цялото си незначително имущество в знак на своята обич. Те дори помолиха и получиха съгласието на Буке да ги придружат до Питсбърг и по време на това пътуване ловуваха и снабдяваха белите си роднини с еленово месо. Сред пленниците имаше млада девойка от Вирджиния, омаяла сърцето на младеж от племето минго⁴. Надали е имало някога пример на по-истинска обич, грижи и постоянство. На младия индианец казаха да се пази от близките на любимата. Той отговори: „Искам да живея край нея или да умра пред очи-

³ Вигвам (уигуом) – жилище на горските индианци, покрито с дървесни кори и/или рокозки. – Б.р.

⁴ Минго – ирокезко племе, живяло на територията на днешния американски щат Охайо. – Б.р.

те ѝ... каква друга радост може да има един минго? Кой ще му готви еленовото месо? Кой ще му благодари за меката кожа? Никой. Еленът ще си тича, кожата ще остане неодрана... минго не може вече да ходи на лов.“ Полковникът го отпрати с хубав подарък. Всички пленници напуснаха индианците със съжаление. Индианчетата проливаха сълзи и смятаха белите за варвари. Няколко жени се измъкнаха през нощта и избягаха при червенокожите си приятели. Една млада жена бе отведена от родните си вързана, за да не може да се върне при индианките. Сред тези хора не бе имало нито един-единствен случай, в който те да са се възползвали от слабостта на някоя жена, за да я принудят да се омъжи. На жените се давала свободата да избират, а онези, които предпочитали да останат неомъжени, не страдали поради решението си. Имаше една млада жена, чийто разказ можеше да възбуди необикновен интерес. Съдбата ѝ била индианците да я отвлекат в ранното ѝ детство. Тя била хваната и отведена при племе, живеещо далеч от селищата на белите. С годините изчезнали всички изгледи да се завърне в някогашния си дом. Тя била осиновена от семейството на вожд. Крехката ѝ снага и нежни черти направили впечатление на един млад индианец. Той не се отделял от нея и ѝ помагал при изпълняване на задълженията ѝ, съчувствал на тъжната ѝ съдба и така, с хиляди прояви на мило внимание, спечелил сърцето ѝ. Оженили се, родили им се деца, били щастливи – тя се чувствала напълно доволна, понеже се радвала на обичта на мъжа си и на децата. Когато чу, че ще я предадат на някогашните ѝ близки, скръбта ѝ бе безгранична. Тя разсъждаваше така: „Като жена на индианец, като майка на индианчета, мога ли да вляза в дома на родителите си? Дали те ще се държат добре с мен? Дали ще приемат децата ми с обич? Дали предишните ми другари ще общуват с жената на индиански вожд? Дали няма да ме отбягват? А моят съпруг, индианецът, който винаги е бил толкова добър, толкова безкрайно мил с мен – нима мога да го изоставя?“ Не, тя не пожела да се откаже от него и същата нощ избяга от лагера, придружена от съпруга и децата си. Когато съобщиха за станалото на полковник Буке, той заповяда да не се изпращат преследвачи след бегълците, понеже тази жена ще е по-щастлива със своя вожд, отколкото би била, ако я върнеха в родния ѝ дом.

След завръщането си от тази експедиция полковник Анри Буке веднага получил чина и заплатата на генерал-майор, главнокомандващ въоръжените сили на Негово Величество краля на Англия в южния военен окръг на Америка.

Прабаба ми е била индианка от племето мохок⁵ и мисля, че може да ми се прости гордостта и удовлетворението, което ми доставя възможността да изтъкна публично по-благородната страна на индианския характер, потискана в течение на векове от егоизма и предразсъдъците на белия човек. Индианецът бе най-верният приятел, най-големият патриот и най-много от всички обичаше своята родина. Ограбен, поробен, изтребен, *той си умря дивак*.

Оуосо, Мичиган
20 ноември 1927 г.
Джеймс Оливър Кърруд

⁵ Най-източното от племената, обединени в Лигата на ирокезите. – Б.р.

I

В слънчев следобед през май 1749 г. едно куче, момче, мъж и жена бяха прекосили изпъстрения тук-там с дъбове открит склон на хълма Тонтъор и се бяха запътили към по-големите гъсталаци на френската граница западно от река Ришельо и езерото Шамплен – кучето първо, момчето подир него, след това мъжът и жената последна.

– Това е обратното на правилния ред! – изръмжа Тонтъор, който ги наблюдаваше как се отдалечават. – Глупашки начин да навлизаш в гъмжаща от диваци област, която няма край. Мъжът би трябвало да върви начело на скъпоценната си колона със заредена дългоцевна пушка и буден, изпитателен поглед; жената втора, за да наблюдава и пази заедно с него; чак тогава момчето и кучето, след като въобще се налага да ги мъкнат със себе си из такива места и то по мръкване.

Тонтъор бе еднокрак воин-ветеран и господар на имение, от чиято мелница в долината четиримата се връщаха у дома си.

Очите му бяха проследили жената със сдържан и преценяващ копнеж. „Анри Бюлен е странен човек – помисли си той. – Може да е малко смахнат, дори да е глупак. Ала той е и един много щастлив съпруг, след като притежава жена с хубавото лице и снага и с прекрасното, непорочно сърце на Катрин.“

Малкият Джимс също беше щастливо момче, след като имаше такава майка.

Дори и това негодно куче имаше късмет. При това псето бе индианско! Мръсно, жалко, бездушно подобие на куче, което тя хранеше, милваше, на което се усмихваше – както я беше виждал да се усмихва.

Тонтъор заби дървения си крак в меката пръст, когато те изчезнаха оттатък ливадите на стопанството му в лъката. Кралят на Франция го бе удостоил да бъде пазител на вратата на големия воден път, който водеше право към сърцето на Нова Франция. Тонтъор бе първият от цяла линия юначни, готови да се сражават барони, заселени край Ришельо, за да удържат англичаните и червенокожите им варвари. Ако враговете дойдеха тук, заедно с техните демонични ловци на скалпове от племената мохок и сенека, щеше да им се наложи да минат първо през неговия труп. Никой генерал не би могъл да получи по-голямо отличие. Почит. Богатство. Обширно владение, над което той самият бе крал.

И въпреки това...

Въпреки това Тонтъор завиждаше на Анри Бюлен.

Беше късно следобед. Майските сенки се издължаваха към изток. Слънцето все още кротко огряваше земята с меко златно сияние, което не жареше и не заслепяваше – искрящо море, разляло се в топли вирове и лъчисти воали над земята, която сякаш мъркаше тихо, обгърната от мир и радост. Тъй беше от сутринта. Всъщност беше така вече дни наред. Бе валил тих дъжд, който бе извлякъл зелени кълнове от почвата; после бяха дошли ветрове, тъмни облаци и тътнещи гръмотевици, но само вечер и то през последните две седмици преди следобеда на този четвъртък. Всяка зора идваше със слънчев блясък и птичи песни, със свиване на нови гнезда, цъфтене на цветя, с по-голяма плътност на зелените багри в гората.

Беше тъй тихо този следобед, че можеше ясно да се чуе жуженето на пчелите. Наред с този дружелюбен и успокояващ звук се долавяше ромолящо съзвучие на течащи води, проправящи си път в стотици ручейчета и потоци надолу към ливадите край реката Ришельо. Не лъхваше вятър и не помръдваше ни лист, ни вейка, но въпреки това навред като че ли се усещаше живото дишане на нещо – дух на растящи създания, песен на цветя, ухаещ смях, избуял по хълма и долината, почти недоловим в своята мистична красота за човешките очи и уши.

Беше онзи час на следобеда, когато птичките пеят тихо. Утрото бе чуло тяхното негодувание, великолепното и безстрашно предизвикателство на пернатите трубадури, отправено към всичките духове на тъмнината, но с идването на късния сле-

добед, залеза и вечерта, същите песнопойци влагаха нотка на благодарност и молитва в смекчените си нежни гласове. Тъй пееше сега един дрозд. Към него се присъедини и присмехулният. Коприварчетата със сребърни гърла свирукаха приглушените си песнопения в гъсталаците. Цветята се стелеха под краката. На откритите места те покриваха земята с килим в бяло, розово и синьо. Цветята, птици и покой – златен свят, залян от залязващото слънце, засмени сини небеса над върховете на дърветата и куче, момче, мъж и жена, запътили се на запад.

На трима от тях, дори на кучето, Тонтъор им завиждаше.

„Това псе си има име, което много му приляга“ – мина през ума на Тонтъор. То представляваше печални останки от куче – по-жалки и от самия блестящ сенъор с неговото чуканче от откъснатия от снаряд крак и гърди, носещи белези от удари със сабя, които биха убили обикновен човек. Животното преди всичко беше едро, кокалесто и мършаво, телесен сбор от груби изпъкнали стави и възлести мускули, които си бяха такива от рождение, а не от глад. Беше грозно куче, тъй безнадеждно грозно, че човек неволно го обикваше от пръв поглед. Козината му беше четинеста и рошава, лапите огромни, челюстите дълги и отпуснати, а ушите му носеха спомени от множество трудно спечелени двубои с други нему подобни твари. Опашката беше наполовина откъсната, така че сега можеше да размахва само едно парченце. То ходеше с накуцване – тежко, неизменно накуцване, което като че разтърсваше дългото му тяло от единия край до другия, защото лявата му предна лапа, както кракът на Тонтъор, липсваше. Едно разкривено, весело, без всякакви претенции за хубост, обично куче, на което жената – в миг на прозрение за общата хармония между всички неща – бе дала името Дран-недодран.

Така че Тонтъор бе наполовина прав, като го смяташе за жалки останки от куче, но в друго отношение грешеше. Дран-недодран не беше без душа – той имаше такава и тя принадлежеше на момчето, неговия господар. В тази душа имаше дълбоко запечатал се белег от глада и насилието, претърпени в един индиански лагер, където Анри Бюлен го беше намерил преди четири години и от съжаление към умиращото същество го беше донесъл у дома си за Джимс. Това беше белег, врязан дълбоко с тояги и ритници; рана, която никога не заздравя и направи от кучето това, каквото то беше – неумо-

рен и подозрителен търсач на миризми и шумове в гората. То винаги вървеше една-две стъпки напред, дори когато денят бе изпълнен с птичи песни и нежна, вълнуваща мелодия на покой. Кучето вървеше напред и този следобед. От четиримата, запътили се един подир друг на запад, изглежда то единствено бдеше и се заслушваше да не би опасност да се появи от красотата и тишината на окръжаващия ги свят. От време на време вдигаше поглед към господаря си. По лицето и в очите на момчето се четеше огорчение – кучето долови това след малко и изскимтя с тих въпросителен звук в гърлото си.

Момчето се наричаше Даниъл Джеймс Бюлен, но майката още от дете му казваше Джимс. То беше дванадесетгодишно и тежеше двадесет фунта⁶ повече от кучето си. Ако кантарът в мелницата на Тонтъор беше верен, теглото на Дран-недодран, наричан за по-кратко само Дран, бе шестдесет фунта. Човек би разпознал, че двамата са едно дори сред тълпа, защото ако Дран бе очукан стар воин, момчето, от своя страна, очевидно имаше амбицията да стигне до същото физическо състояние.

– Я, та той се е докарал като безстрашен зъл пират, дошъл да отвлече моето момиченце и да го държи за откуп! – беше екнал в долината смехът на Тонтъор, а бащата на Джимс се бе засмял заедно със сенъора. После, за да влоши положението още повече, баронът започна бавно да върти и оглежда момчето, докато хубавата малка Мари-Антоанет наблюдаваше, вирнала нежното си носле с аристократично пренебрежение, а Пол Таш, отвратителният ѝ братовчед от големия град Квебек, открито му се присмиваше и кривеше зад гърба ѝ. И всичко това, след като се беше приготвил с толкова грижливо старание за очите на Мари-Антоанет, ако тя случайно го погледнеше! Сега положението ставаше трагично. Този ден, когато тръгваха за мелницата на Тонтъор да вземат чувал брашно, Джимс си бе сложил новите дрехи от еленова кожа. Носеше пушка, три пръста по-дълга от него. Голям рог за барут висеше на кръста му, в колана бе затыкнат нож, а през рамо висяха най-скъпите му съкровища – тънък ясенов лък и колчан, пълен със стрели. Въпреки топлия ден беше сложил калпака си от кожа на енот, понеже изглеждаше по-добре от другата шапка – лека, от щавена кожа. На калпака бе забодено

⁶ 1 фунт = 453 грама. – Б. ред.

дълго перо от див пуяк. Дран, кучето, беше горд с войнствения вид на господаря си, но не можеше да разбере промяната, настъпила у момчето, нито защо се връща у дома с такова замръзнало, сковано лице.

Анри Бюлен едва успя да се сдържи да изчака Джимс да се озове достатъчно далеч, за да опише сцената на жена си. Анри винаги виждаше нещата откъм хубавата, забавната им страна. Това бе една от причините, поради които Катрин се беше омъжила за него; пак поради нея сега тя го обичаше повече, отколкото преди петнадесет години, когато Джимс още не беше роден. Това бе също голямата и всеобемаща причина самият Анри Бюлен да обича цялата обширна пустош с нейните дървета, цветя и опасности. Поради нея той бе влюбен в живота – обичаше го по такъв безкрайно всеобхватен и непонятно доверчив начин, че Луи Едмон Тонтъор, неустрашимият феодален господар на сеньорията, го беше нарекъл „глупак“ заради наивността му и предсказал, че един ден неговият скалп и скалповете на жена му и сина му ще украсят малките обръчи на диваците.

От мястото си зад кучето, момчето и мъжа Катрин Бюлен гледаше своя свят и съкровищата си с радостна и безстрашна гордост. Никое момче според нея не можеше да се сравни с нейния Джимс и никой мъж – с нейния съпруг. Тази предизвикателна мисъл винаги се таеше в кротките черни очи, изпълнени с дремещи пламъчета, понеже в тях светеше любов. Човек можеше да види и да долови колко е щастлива и както Тонтъор тайно разпалваше огъня на своя копнеж, когато останеше сам, така и тя обичаше да се възхищава на своите съкровища, когато мъжете вървяха напред и не можеха да видятменящото се изражение на нейното лице. Една малка, но свята частица от този възторг, която Катрин пазеше дълбоко в себе си, идваше от факта, че беше англичанка, а не французояка. Поради това Даниъл Джеймс носеше английско име, наследено от нейния баща, учител в Нова Англия, а след това служител на семейство Пен в Пенсилвания. Там, край границата на тази провинция, Анри я беше намерил и се оженил за нея две години преди смъртта на баща ѝ⁷.

⁷ Даниъл Джеймс Адамс, бащата на Катрин, бил убит в междуособна схватка между едно село на племето тускарора и съперническо село на

– И от петнадесет години насам ти ставаш все по-млада и по-хубава – обичаше да ѝ казва той. – Каква трагедия ще е, когато аз остареея и се прегърбя, а ти ще си все още момиче!

Вярно бе, че на Катрин не ѝ личаха нейните тридесет и пет години. Лицето и очите ѝ бяха млади, нежни, лъчезарни и променливи като на девойка – и това особено личеше този четвъртък следобед, като се връщаше подир своя син и съпруга си от ливадите край Ришелъ. Изкачването по хълма Тонтъор бе накарало бузите ѝ да поруменят и с блясъка на слънцето в нейната гладка, тъмна коса тя беше пленителна картина за Анри, която той от време на време се обръщаше да погледне, местейки тежкия чувал с брашно от едното рамо на другото.

Тонтъор знаеше вероятно по-добре от Анри Бюлен, че обожанието на Катрин към сина и съпруга и всичко, свързано с тях, дори неудобствата на примитивния живот в пуцинаците, които бе приела като жертва, почива върху нещо повече от факта, че е другарка на един мъж и майка на син. Културата и образованието, широтата на погледа и мисълта, закър-

мени първо от благородната ѝ майка, а след смъртта ѝ развити и укрепени у Катрин от бащата учител, бяха дали в ръцете ѝ безценно мерило за щастие. Понякога тя жадуваше за неща извън кръга на това щастие – мечтаеше за златошит брокат, коприна с цвета на жълтурче и син сатен, бяло моаре и изящна валесиенска дантела – и поради това в къщата на Анри имаше закачливи шапчици с розови и светлолилави панделки и тънки като паяжина дантели за косата на Катрин, както и други прости, но хубави неща, измайсторени от нейните похватни ръце. Тя умееше да прави волани и дантелени шалчета, не по-малко изискани от тези, които носеше мадам Тонтъор, която си ги купуваше скъпо и прескъпо. Днес семплата ѝ дълга рокля от муселин с флорални рисунки и сини фльонги, както и наметката с качулка в червено ѝ придаваха в очите на барон Тонтъор хубост, която караше сърцето му да тупти лудо като на млад момък в покритите му с белези гърди. Поради женската ѝ сръчност да създава красота и съвършенство от прости и евтини неща, а също и защото беше потомка на презряното английско племе, мадам Анриет Тонтъор я гледаше с приблизително същото отвращение и неприязън, с каквито би гледала чаша отрова.

Тонтьор го знаеше и проклинаше в честната си душа жената, която бе негова съпруга, студеното ѝ аристократично лице, напудрената ѝ коса, накитите и роклите ѝ, платоничното ѝ непознаване на любовта. От друга страна благодареше на Бога, че малката Мари-Антоанет започва все по-малко и по-малко да прилича на нея с всеки ден, изминал над хубавата ѝ главица. Мари-Антоанет беше буйна като него, аристократка без съмнение, но с пламенна и неудържима избухливост, която компенсираше това проклетие – затова той благославяше съдбата, която в друго отношение бе толкова неблагоприятна към него.

Докато вървеше зад мъжа си и сина си, Катрин мислеше за Тонтьор и жена му, аристократичната Анриет. Отдавна знаеше, че мадам Тонтьор я мрази, но едва този следобед направи другото откритие, защото въпреки своите най-героични усилия Тонтьор се беше издал, когато тя внезапно улови погледа му. Катрин бе видяла сянката на тайната му бързо да изчезва като привидение. Докато изкачваше хълма, тя се сети и за други неща, на които не бе обръщала внимание по-рано, за връзките помежду им и с безпогрешната интуиция на жена разбра какво мисли Тонтьор, но то не ѝ вдъхна нито страх, нито недоверие към него.

Същевременно тези мисли я изпълниха с топла признателност за голямото ѝ щастие, защото, когато го сравняваше с мъката на друг мъж и провала на друга жена като съпруга, виждаше по-ясно нещата, за които в пълнотата на сполуката си трябваше да произнесе най-благотворителна благодарствена молитва. Мъжът пред нея, нарамил стоте фунта пълнозърнесто брашно, си тананикаше френска песничка и всеки можеше да види, че е французин до сетната капка кръв във вените му. Катрин обичаше духа на тази кръв повече, отколкото на английската, която течеше в нея. Също както тя бе станала французойка, така Анри в сърцето си бе станал англичанин и непрекъснато се кълнеше, че не би дал и най-малка частица от скъпоценния живот в тялото на Катрин срещу цялата негова възлюбена Нова Франция. Все пак от самото начало неговото влияние бе малко по-силно от това на жена му, защото макар Катрин да пазеше всичко английско живо в спомените си и учеше момчето си и на английски, и на френски, и пееше английските си песни, и дълбоко ценеше английските си книги, тя обикна Нова Франция, както никога не бе обичала по-суровия пейзаж на родната си Нова Англия. Обикна също и сърдечните,

жизнерадостни хора тук с разбиране и преданост, които бяха по-скоро вродени, отколкото придобити.

Въпреки това мадам Тонтъор я мразеше. Тя не вярваше на нищо добро, което се кажеше за Катрин, и я мразеше първо като смъртен враг на своя народ, мразеше я още, защото се осмеляваше да държи главата си изправена гордо, като съпруга на някой барон, а най-вече я мразеше, защото, при все че бе омъжена за един нищо и никакъв заселник в горските пуци-наци, имаше дързостта да бъде най-красивата жена около сеньорията на Тонтъор.

Доколкото можеше, Анриет беше насаждала и подхранвала тази омраза и в сърцето и съзнанието на горделивото си момиченце Мари-Антоанет, а Тонтъор, сляп за злобното коварство на жените в подобни случаи, се чудеше защо неговата дъщеря, която обожаваше повече от всичко на света, проявява такава открита неприязън и недружелюбност всеки път, когато Джимс дойдеше в тяхното имение.

II

За същото нещо беше мислил и Джимс, докато вървеше пред баща си и майка си. В този момент умът му бе зает с напрежението на една схватка. Мислено, а донякъде дори и физически, той изживяваше вълнението на кървава битка. Откакто започна дългото изкачване по хълма Тонтъор, пет или шест пъти Джимс стиска за гушата и пребива Пол Таш и всеки път си представяше, че Мари-Антоанет гледа в почуда и с ужас как той безмилостно се нахвърля върху хубавия ѝ млад братовчед от големия град Квебек⁸ и го побеждава.

Ала дори в разгара на тези тъй живо представяни картини момчето оставаше натъжено – и точно сянката на тази тъга долови Дран, когато погледна в очите на господаря си. От деня, в който Джимс за първи път видя малката Мари-Антоанет (тогава тя бе на седем, а той на девет години), мечтаеше за нея и със седмици и месеци напред очакваше случаите, когато баща му ще позволи да отиде заедно с него до имението на Тонтъор. В тези редки моменти се беше заглеждал с обожание в малката принцеса на сеньорията и дори ѝ бе поднасял цветя, пера, лешници, кленова захар и разни чудати съкровища, намерени в гората. Всичките му прояви на внимание обаче не успяха да изградят мост през пропастта, която ги делеше.

Беше понасял тази обида и все тъй мечтал за Мари-Антоанет, понеже нямаше друга, която би могла да запълни нейното място. Ала от есента, когато в сеньорията дойде сестрата на мадам Тонтъор със сина си Пол, мечтите му се помрачаваха все

⁸ През 1749 г. населението на главния град на Нова Франция Квебек, чийто богатства, култура и изтънчен живот го правели по онова време Версай на Новия свят, било по-малко от 7000 души. – Б.а.

повече и повече, докато този четвъртък следобед мястото им заеха мрачни и безпощадни видения как ще отмъсти на младежа, който му се присмя и го унизи и който – без всякаква видима за Джимс заслуга – се къпеше в топлите усмивки на Мари-Антоанет и се радваше на нейното благоволение.

За всичките си разбити надежди да завърже приятелство с Тоанет сега той винеше този богат младеж с неговите модни дрехи от зелено и алено кадифе, дантелените му жаба и златошити брокати, сабията със сребърна дръжка и високомерното му, надутото държание. Враждебността на Джимс не беше породена само от мислите му, защото Пол Таш, син на армейски офицер от Квебек, затънал в интригите на губернатора, беше последната сламка, пречупила всичките му досегашни мечти да направи най-после някакво впечатление на малката дъщеря на сенъора. След идването на две години по-големия и една глава по-висок от него Пол, парадиращ с всичките изтънчени обноски, на които учеха младите господа в Квебек, тя се държеше с Джимс още по-надменно, а в същия този ден не се и опита да скрие колко забавно ѝ се видя, когато братовчед ѝ каза с присмех на мургавото си лице:

– Не се ли уморяваш да минеш пеша целия тоя път от гората дотук, момченце? И дали майка ти позволява някога да заредиш тази твоя стара пушка с барут и куршум?

Тъкмо споменът за този миг подлютяваше сърдечната му рана – защото бе останал безмълвен, с пламнало лице и безнадеждно скован език, с едва биещо сърце, докато момчето от Квебек, надутото като пуяк, се отдалечи с Тоанет, хвърляйки му презрителен поглед. Осъзнаването, че не е съумял да отговори или да направи нещо, а е стоял изчервен и ням като някой глупак и е приел оскърблението без възражение, го правеше по-мрачен и изостряше ожесточението му.

Джимс се зарадва, когато майка му и баща му спряха да си починат на ръба на голяма скала край пътеката, защото това му даде възможност да продължи сам, а когато беше сам, можеше да бърха и блъска в ума си братовчедата на Тоанет много по-добре, отколкото когато те вървяха по петите му. Ала във времето, когато Дран избърза пред него, за да навлезе в началото на високо плато, покрито с изобилна трева и гъсто обрасло с големи кестени, мислената му кръвопролитна оргия на отмъщението започна да стихва.

Изведнъж Дран спря така, че мършавото му тяло прегради пътя пред коленете на Джимс. Той стоеше, вдигнал сакатия си крак във въздуха, а когато бавно стъпи с него пак на земята, го направи по начин, който накара господаря му да трепне от някакво предчувствие. Намираха се на ръба на прекрасна, осеяна с цветя поляна между кестените – „танцувална площадка на горски феи“, както я беше нарекла тази сутрин майка му, – заобиколена с гъст лещак като ограда, вдигната там от самите феи, за да запазят от любопитни очи своите веселби. На стотина крачки оттатък това малко, заляно от слънце открито петно сред пустошта, в дъното му, скрит от храстите – Джимс знаеше, – имаше някакъв дивеч.

Момчето се отпусна на земята и залегна зад гниещата маса на огромен дънер, паднал преди стотина години. Дран клекна до него с муцуна на едно равнище с горния край на дънера. Така измина цяла минута, после втора и още няколко след тях, но Дран с нищо не показваше, че се е обезсърчил, нито пък Джимс. Двамата бяха тъй безмълвни и неподвижни, че някаква червена катеричка с любопитство загледа дали са живи, а един синигер за малко не кацна върху пушката на Джимс. Тънък аромат на теменуги и анемонии лъхаше от земята, но Джимс не поглеждаше надолу към безброя бели, розови и сини цветчета, смачкани под коленете му. Той наблюдаваше оттатъшния край на поляната – право там, където сочеше носът на Дран.

След още една минута шумоляща тишина великолепен див пуйк величествено и наперено излезе на слънце. „Тежи не по-малко от двадесет фунта“ – помисли си Джимс. Главата му беше червена като кръв, красивото тяло – златно и пурпурно-бронзово, а великолепните му гръдни пера допираха земята. Пуякът беше горда, прекрасна птица – бе готов да излезе срещу целия свят на откритата поляна. Повлече крила и важно взе да обикаля в кръг, а самодоволните му куркащи и лопащи звуци ясно стигаха до слуха на наблюдаващите го. В този миг Джимс пак си спомни за Пол Таш, защото момчето от Квебек приличаше на този пуйк: вечно се перчеше с разкошните си пъстри дрехи и си придаваше важност, правейки се на възрастен.

Джимс спря дъха си, когато стройна кафява пуйка излезе от храстите и се присъедини към своя повелител. Подир нея се чу пърпорене на кадифени крила и за шест секунди още шест пуйки излязоха на поляната. Пуякът взе да пристъпва още по-

горделиво и се наду така, че стана два пъти по-голям от реалните си размери, а на Джимс му се стори, че пуйките се стълпиха около мъжкия като седем Мари-Антоанети, привлечени от хубавите му дрехи и начина, по който се перчеше пред тях. При тази гледка в сърцето му пламна още по-голяма омраза към Пол Таш и изведнъж го завладя вдъхновената мисъл да стовари първото си отмъщение върху главата на съперника си, като убие пуяка.

Той дръпна бавно дългоцевната пушка от дънера и изопна тетивата на лъка си. Изчака, докато едрата птица се озова на осемдесетина крачки. Полека се надигна на колене, а тялото на Дран се стегна при това движение. Когато момчето опъна дългия лък, гърлото на Дран издаде звук, сякаш се задавя. Тетивата издрънча като стоманен камертон и през поляната се понесе възсива светкавица. Последва тъп удар, страхотно раздвижване, подскачане на разкошни багри високо във въздуха, след това безумно пляскане на крила и седем кафяви сенки мълниеносно литнаха в търсене на безопасно прикритие.

Пол Таш, пуякът, умираше на земята, а седемте му Мари-Антоанети изчезнаха за десетина секунди.

След миг Джимс и Дран стояха и гледаха пуяка в краката си; лицето и очите на момчето светнаха отново от радост, защото това беше не само великолепно вечеря за утрешния ден, но – във въображението му – и първият удар, нанесен на неговия враг.

Имаше едно място оттатък, на другата страна на хълма Тонтъор, където тясна пътека, отъпкана от поколения индианци от племената конауага⁹, алгонкин¹⁰ и отауа¹¹, минаваше

⁹ Конауага (или ганауаге) – племе, съставено главно от представители на мохок и онейда, което се отделило през 1684 г. от Лигата на ирокезите и, за разлика от роднините си, подкрепяли французите в англо-френските колониални войни. – Б.р.

¹⁰ Алгонкин – индианско племе, живяло в северните територии на днешния американски щат Мичиган, източните на сегашната канадска провинция Онтарио и южен Квебек. На него е названа най-многобройната коренна езикова група в Северна Америка, алгонкинската. – Б.р.

¹¹ Отауа (или одауа) – алгонкинско племе, живяло на о. Манитулин в ез. Хюрън, северните части на сегашния американски щат Мичиган и източните на провинция Онтарио. Роднини на племената оджибуей и потауатоми и врагове на ирокезите. На отауа е наречена столицата на Канада, Отава. – Б.р.

близо до ръба на отвесна стръмнина с безброй километри чудно хубава шир под нея. Тази долина се простираше на запад и беше богата с гъсти гори и проблясващи езера – спокойно дремеща земя, изпълнена с тайнственост и красота, с рядко издигащ се дим от някой индиански лагер. Бе щастлива в много отношения долина, понеже беше достатъчно далече от Ришельо, за да бъде осквернена от брадвите на белите, твърде близо до дългите домове на племето мохок, за да бъде безопасна за червенокожите ловци – техни врагове северно от Сен-Лоран, – и твърде тясно свързана с французите и техните съюзници, за да не нахълта в нея никой друг, освен търсещи приключения ловни групи от Шестте племена¹². Така бе лежала тя много години в мир и тишина. Въпреки това безброй очи би трябвало да са я наблюдавали през изминалите столетия, защото откъм долината издадената скала бе станала гладка от краката на онези, които са спирали там, за да гледат надолу към забранения ѝ чар, където би трябвало да е толкова приятно да се живее.

Оттам, където Катрин и Анри се спряха да си починат, долината приличаше на огромен ориенталски килим в зелени, златни, черни и сребърни цветове – зелени, където се простираха ливадите и широколистните гори бяха избуяли в нежна млада премяна; златни, където косо падащи слънчеви лъчи изливаха потоци жълта светлина върху тополи и брези; черни, където тънещи в мрак гъсталаци от иглолистни дървета растяха на големи пространства, и сребърни, където тихите води на три езерца блестяха с топло-то великолепие на скъпоценни камъни.

Докато седяха на скалата, до тях долиташе прелестна приспивна мелодия, една жужаща, постоянна, тиха модулация, която пленяваше и успокояваше възприятията. Извисявайки се, тя се смесваше с ведрия въздух, напоен с нежното благоухание на цветя и ефирния дъх на зелени растения. Този звук се издигаше от долината само рано сутрин или в часа, когато слънцето се готви да се изгуби зад завесата на западните гори – песента на хиляди катерички. И както беше този следобед,

¹² Първоначално Лигата на ирокезите била известна като Петте племена и включвала мохок, онейда, онондага, каюга и сенека, но през 1722 г. към съюза се присъединили и тускарора – оттогава той е наричан Шестте племена. – Б.р.

тъй трябва да е било от паметивека, защото и според най-старите индиански предания огромният сив камък винаги се е наричал Катеричата скала.

С очи, приковани към приятната гледка в краката му, Анри разказа на Катрин историята за Джимс и още се кискаше тихо на забавната случка, когато забеляза помрачнелото сериозно изражение на лицето ѝ.

– Точно това долавях напоследък – каза тя и в гласа ѝ нямаше дори следа от смях. – Мадам Тонтърор ме мрази и учи Тоанет да мрази Джимс!

– Какво говориш! – възкликна мъжът ѝ. – Мадам Тонтърор да мрази теб? Не е възможно. Та от всичките хора на света тебе ли...

– Да, мен – каза жена му. – А ти, бедничкият Анри, с твоята глупава приумица, че всички трябва да ни обичат, никога не си могъл да прозреш истината. Тя ме мрази толкова, че би искала да ме отрови, но понеже не може да го направи, настроила е Антоанет против Джимс.

– Ти влезе днес да я видиш!

– Да, понеже съм жена.

– Не може да те мрази!

– Толкова, колкото не може да мрази дървеници, змии и отрова.

– Но... Тонтърор. Не е възможно, казвам ти! Той няма същото отношение.

– Да, сигурна съм, че няма – каза Катрин.

– Щом Тонтърор ни харесва и се държи толкова добре с нас, защо жена му да има нещо против теб? – попита той.

– Първо, защото съм англичанка. Трябва винаги да помниш това. Макар и да съм обикнала твоята родина като своя, все пак съм англичанка, а Джимс е наполовина англичанин. Ние принадлежим към народ, който е враг на твоята страна. Това е една от причините, заради които ме мрази.

– Нима има и друга?

– Да. Мрази ме, защото мъжът ѝ смята за редно да ме гледа с благосклонен поглед – отговори Катрин.

Тя беше готова да каже повече по това, но Анри избухна в гръмкия весел смях, който тя толкова обичаше, и в следващия миг се озова здраво притисната в прегръдката му.

После я отблъсна с престорена грубост и посочи надолу, към долината.

– Докато имаме това, какво ни е грижа за мадам Тонтъор и всичко друго на тоя свят! – възкликна той. – Нека си воюват и нека жени като съпругата на Тонтъор се карат и мразят, щом искат. Докато не си нещастна в земя като тая, която виждаме сега там долу, не бих разменил мястото си срещу всичките царства на света.

– Нито аз, докато имам теб и Джимс – каза Катрин и когато Анри се обърна пак да поеме чувала, добави: – Но не мисля за теб, нито за себе си. Мисля за Джимс.

Те тръгнаха бавно нагоре по пътеката.

– Недоволството на мадам Тонтъор от мене ме е забавлявало и съм си правила малки шеги с това, както например днес – продължи тя, докато мъжът ѝ мълчаливо размишляваше. – С теб и Джимс нямам нужда от никой друг, за да бъда щастлива, тъй че неприязънта на мадам Тонтъор не ме е огорчила особено. Правило ми е дори удоволствие да я дразня и да я тормозя, заради което би трябвало да ме е срам. Днес си пуснах плитките под предлог, че малко ме боли главата, но всъщност за да

ѝ покажа колко са дълги и дебели, колко рядка е нейната коса, а тя е само малко по-възрастна от мен. Трябваше да я чуеш как изсумтя, когато сестра ѝ от Квебек каза, че косата ми е прекрасна и би било престъпление да ѝ слагам помада или пудра. Може да е малко злобно от моя страна, Анри, но не мога да се въздържа и да не ѝ вадя душата с такива неща заради всичките ѝ старания да ме направи неприятна за собствената си неразумна личност. Толкова много се мъчих да се сприятеля с нея, но знаеш ли, когато вече загубих всякаква надежда, започнах да виждам смешното в това, също както винаги си ме учил да долавям капризните шеги на съдбата в неприятните неща. С Джимс и Тоанет обаче нещата са различни. Той мечтае за нея отдавна и я е направил своя въображаема другарка в приключенията и игрите си.

Анри погледна Катрин.

– Зная... мога да го разбера... Глупаво направих, като му се изсмях там долу. Но и Тонтъор се изсмях. Не съм мислил, че толкова малко момче може да вземе това толкова присърце.

– Детето е като жената – каза Катрин. – И двамата се засягат много по-лесно, отколкото един мъж може да си представи.

– Ще настигна Джимс и ще му кажа колко много съжалявам – рече Анри.

– Няма да правиш нищо подобно – отвърна жена му.

– Но аз не съм бил прав...

– Ще го премълчиш... тоя път – реши жена му. Той сдържано зачака и след миг Катрин каза: – Анри, аз зная, че Луи Тонтъор е добър и благороден човек и в душата си е много самотен и жадува за нещо, макар да обожава Тоанет. Никой мъж не би могъл да обича жена му въпреки нейната синя кръв и аристократични маниери. Той е така отчайващо самотен, че ще го покания да идва у нас по-често и да довежда и Тоанет.

– Мислиш, че ще го направи? – попита Анри с любопитство.

– Сигурна съм, че ще идва – отговори жена му и понеже сега мислеше само за Джимс, беше доволна, че не е казала на съпруга си онова, което бе на крайчеца на езика ѝ преди малко: тайната на откритието, което бе направила този следобед. – Ще идва – добави тя. – И съм сигурна, че ако го помоля, ще води със себе си и Тоанет.

Анри се засмя от удоволствие.

– Тонтъор е човек, когото обичам – забеляза той.

– Той е човек, създаден да бъде обичан – съгласи се Катрин.

– Но Тоанет... – и Анри премести чувала със смляното зърно на другото рамо. – Ако мадам Тонтъор каже „не“, тогава какво?

– Мосю Тонтъор ще я доведе въпреки това – отговори Катрин. – Ако му кажа, че това ще ми достави много голямо удоволствие – додаде тя и му се усмихна.

– Положително ще я доведе! – възкликна с увереност Анри. – Ще я доведе, ако го погледнеш ей така, ange¹³! Но ако направи такова нещо и мадам Тонтъор протестира, и той се осмели да го направи пак...

– Не е изключено после да дойде и тя с него – каза Катрин. – Това може да накара мадам Тонтъор да започне да ме харесва, Анри.

Тя сложи ръка на рамото му, понеже бяха стигнали до горската поляна и пред тях Джимс и Дран стояха над убития пуяк.

Несдържана, буйна младежка гордост от постижението завладя момчето, когато баща му и майка му се запътиха към него, а Дран, напомнящ настръхнала четириккрак фантастич-

¹³ Ange (фр.) – ангел. – Б. пр.

на фигура от готическа сграда, радостно махаше остатъка от опашката си. Това беше триумф и очите на момчето сияеха, когато забеляза интереса на майка му от това, което бе направило, и непрестореното изумление, изписано на лицето на баща му, когато остави брашното на земята и загледа великолепия пуяк, пронизан от переста стрела.

Незабелязано от двамата, чийто ловджийски инстинкт приковаваше очите им към убитата птица, Катрин загледа сина си. И нейните очи блестяха и след миг Анри разбра какво виждаше и мислеше тя; той сложи нежно една от големите си ръце на слабичкото рамо на момчето. Да, Джимс приличаше на майка си, като се изключеа русата му коса и сивите очи. А с тези две неща напомняше брата на жена му – този негоден скитник, побойник и безкрайно обичлив нехранимайко Хепсиба Адамс. На Анри му стана по-весело на сърцето от гордостта в погледа, отправен от Катрин към сина им, и той избухна в поток от хвалби за подвига на момчето.

– Какъв изстрел! – провикна се бащата, като се наведе ниско, за да разгледа птицата и стрелата. – Пронизал си пуяка от крило до крило, като с куршум – и стрелата се е забила чак до перата в края си! Бях готов да се закълна, че нямаш такава сила в ръката, момче! А пък и казваш, че си пуснал стрелата ей там, от края на поляната? Чак ми е трудно да повярвам! Това е изстрел, достоен не за теб, а за вожд Лулата, за Белите Очи и Голямата Котка!

Тези тримата бяха техни приятели, индианци от племето конауага, които бяха научили Джимс да стреля. Именно вождът Лулата беше направил лъка от специално подбран и обработен ясен.

Те продължиха; слънцето залязваше оттатък пустошта и златните потоци светлина започнаха да избледняват около тях, а сенките между дърветата да се сгъстяват и да стават кадифено тъмни. Поради приближаването на вечерта с нейната тишина и хубост, инстинктът, породен от безлюдните простори, караше четиримата да се движат тъй безшумно, че всеки от тях почти не чуваше стъпките на другите. Дневното светило не се беше скрило съвсем и щеше да озарява небето с пролетни отблясъци още час, но гората, през която криволичеше старата индианска пътека, бе станала гъста, мрачна и безпределна – в нея вече цареше нощен здрач. За момчето и кучето това горско пространство, което лежеше между сеньо-

рията и техния дом, беше безмълвно и тайнствено царство на приключения, място, изпълнено с ромон, нашепващ за предстоящи големи събития, и с призраци – навред призраци – на многообещаващи и примамливи неща, които не плашеха нито единия, нито другия. За мъжа и жената не беше така, защото за тях, с целия им опит и разбиране, красотата на природата разкриваше Божията благословия и не можеше никога да се превърне в нещо обикновено или старо. В този огромен лес с вековни дървета и настръхнали върхари сърцето на Катрин биеше малко по-бързо, а душата ѝ се издигаше с благоговение към величието на някакъв дух, който не можеше да съзре, но чието топло присъствие, обгръщащо я безмълвно от всички страни, можеше ясно да долови. През гората, макар пътеката да беше тясна, тя вървеше ръка за ръка с Анри и в течение на половин час те изричаха всяка своя дума само шепнешком. Още малко и над тях отново прогледна небе с отблясъците си на запад, а след това се заредиха полянки и пръснати кленове, кестени и букове със зелени ливади, проточили се като панделки помежду им; и най-после, когато излязоха на по-широка ливада, проснала се надолу по полегат склон към Забранената долина, на която се бяха любовали от Катеричата скала, четиримата видяха своя дом.

Той се намираше в една закътана падина, която беше като мъничка рожба на по-голямата долина, и представляваше ниска хижа от бичени трупи с приветлив вид, с повече прозорци, отколкото би направил един предпазлив човек, и с огромен комин, изсидан от глина и камъни в единия край. Не беше от къщите, изградени от забити в ров изправени колове – най-често около пъна от някое голямо дърво, който да служи за маса вътре, – а дом, отличаващ се с красота, удобства и лукс... поне според разбиранията тук, по границата. Беше най-хубавият дом, който Анри Бюлен можеше да построи. Катрин го обичаше най-много след Анри и момчето си. От прозорците му, които не бяха защитени с капаци от каквито да било врагове, тя можеше да гледа на изток, запад, север и юг от могилната в падината, върху която домът бе издигнат – на юг и изток към Забранената долина, където всяка сутрин виждаше как слънцето изгрява над сенъорията на Тонтъор и Катеричата скала; на север към склона в тъмните глъбини на Голямата гора; и на запад към залязващото слънце и безкрайните простори на неизследваните земи, за които Анри Бюлен вечно мечтаеше,

а и Джимс вече започваше да обръща учудени, а понякога и копнеещи очи към тях.

Катрин обаче притежаваше женствен магнетизъм, който щеше винаги да задържа мъжа и сина ѝ у дома. Около самата хижа беше нейното малко царство – цветята, градинките с храсти, къщичките за птици, направени от кора на кестенови дървета, малките живи плетове от чемшир между разредените дървета, с красиви пътечки с бордюри от варосани камъни, извиващи насам-натам между тях. Нарцисите бяха отворили цветовете, другите зелени създания в лехите се готвеха да ги последват и от този ден до белите слани винаги щеше да има цъфтящи растения. Повече от всички тя обичаше полски цветя, самакитката и скромният перест прародител на всички карамфили. От цъфването на жълтите нарциси до есенния невен щеше да има ружи, жълтурчета, рози, лупини, иберис, ралица, секирчета, слънчоглед и плюскавиче, карамфил и царски маргарити и десетки други билки и цветя в нейните градини, та някой случаен странник, попаднал в дома ѝ сред пустошта, едва ли би повярвал, че се намира в самия край на цивиливания свят.

Отвъд това цветно царство започваха нивите на Анри. Поради художествения вкус на Катрин, в началото им земята бе грижливо подготвена за отглеждане на благородни градински растения – билки и зеленчуци, марули, киселец, магданоз, слез, див керевиз, динка, мащерка, салвия, моркови, пащърнак, цвекло, репички, тученица, боб, зеле, тикви, аспержи, мускусни пъпеши и краставици. Зад тези ясно очертани лехи лежаха по-широките ниви за зърнени храни, всичко десет акра¹⁴ добре обработена земя, опиращи в кленова гора, от която през миналия април Анри беше събрал годишния си добив от петдесет галона¹⁵ кленов сироп и двеста фунта захар.

Тези скъпоценни владения четиримата съзерцаваха, когато слизаха по склона, и Катрин не би дала и половината от тях за всичките богатства на мадам Тонтъор. От слънцето оставаше само бледен отблясък и светът се приготвяше за края на деня. Над главите им безкрайна колона гълъби беше на път за голямото гнездилище в Забранената долина, ята врани се на-

¹⁴ 1 акър = 4047 квадратни метра – Б.пр.

¹⁵ 1 галон = 4,55 литра. – Б.пр.

станяваха в мрака на Голямата гора, а черните и сиви катерички спираха дърдоренето си в широколистните гъсталаци и се мятаха като сенки от дърво на дърво. Кокошките на Катрин се бяха скупчили до курника, а от оградената ливада горе, през която минаваше ручей и се губеше в гората, волът и кравата се бяха прибрали пред вратата на направения от цели трупи обор.

Катрин се усмихваше на мъжа си и очите на Анри тъкмо грейваха от щастие в отговор на тази усмивка, когато от покоя и красотата, обкръжаващи техния дом, се издигна пронизителен, смразяващ кръвта вик, който сякаш пресече всеки звук във въздуха, стигна до гълъбите и ги накара да се отклонят уплашено от пътя си, стресна флегматичния вол пред обор, с чудовищната си сила и устрем – и с този вик някаква раздърпана фигура изскочи срещу тях от скривалището си сред раззелениящите се храсти в градината на Катрин.

С едно движение на рамото си Анри запрати чувала с брашно на земята, пред него Джимс метна дългата си пушка на свитата в лакътя ръка, а Дран се скова и мрачно изръмжа. Чепатата, тайнствена фигура се запъти нагоре по склона към тях и момчето провери кремъка и подписа и застана готов, с палеца върху петлето на оръжието си, когато зад гърба на мъжа си и сина си Катрин първо изненадано хлъцна, след това леко изписка и се втурна край своите закрилници да посрещне с отворени обятия приближаващия непознат.

– Това е Хепсиба! – извика тя. – Това е Хепсиба!

